

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Teresa Carpenter
Hajsza az emlékekért

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Teresa Carpenter, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A ROMANA 635. eredeti címe: *His Unforgettable Fiancée* (Harlequin Mills & Boon, Romance)
• *Magyarra fordította:* Harcsa Henrietta

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 635. számában, 2018
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-311-3

• *Kép:* Thinkstockphotos

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

– Delaney, csodásan nézel ki – hebegte Chet Crowder.

Grace Delaney seriff végignézett magán. Egyszerű, khakiszínű egyenruhát viselt. Rövid, fekete haját simán hátrazselézte, és a sminkjét csak egy kis szempillaspirál és szájfény alkotta. Ez csak megerősítette, hogy Chet alaposan a pohár fenekére nézett.

– Már éjfél van? – tudakolta a tizennyolc éves siheder. – Éjfélkor ugyanis jár nekem egy csók.
– Alig hagyták el a száját ezek a szavak, már hajolt is előre, hogy kiadjon magából mindent a sima betonpadlóra.

– Az előírások nem engedik, hogy csókolgassam a fogvatartottakat. – Grace könnyed léptekkel megkerülte a tócsát, és áttessékelte Chetet a középű cellába.

– De most szilveszter van! – tiltakozott a fiú nagyot böfögve. – Igazán kivételt tehetsz.

Grace-nek nem volt szüksége erre az emlékeztetőre. Még tizenegyet sem ütött az óra, de máris három embert kellett letartóztatniuk ittasság és rendzavarás miatt. Ez persze ünnepnapokon eléggé megszokott volt. De számára hamarosan mindez véget ér. Alig több mint egy óra múlva ugyanis leadja majd a fegyverét és a jelvényét. Seriffként lejár a megbízatása.

– Az előírások okkal léteznek – felelte. Ez volt az apja mottója is. Ezen az estén kifejezetten sokat gondolt rá. – Nincsenek kivételek.

– Nagyon szép vagy, Delaney. – Chet elbotorkált a falra szerelt priccsig. – De túl komoly vagy, kislány. Igyál egyet, és próbálj kicsit lazítani!

Grace-nek ösztönösen megfeszült a válla. Nem először mondtak ilyeneket neki. De ő a mai napig nem értette. Seriffnek lenni komoly dolog volt. Az embernek gondoskodnia kellett a törvények betartatásáról.

– Feküdj le, Chet! Holnap elmehetsz. – Ő akkorra már útban lesz San Francisco felé. A hivatali ideje lejárt, az apja halott. Mi oka lenne a maradásra? A munka semmiképp.

Előszedte a felmosót, és feltakarította a mocskot. A kaliforniai Woodparkban, amely egy kisváros volt a Redwood Nemzeti Park bejáratánál, a polgárok többnyire csupán két alkalommal itták le magukat évente. A függetlenség napján és szilveszterkor. Tavaly ilyenkor akkora hóvihar volt, hogy nem történt semmi különösebb incidens. Ennek ellenére persze nyolc ember elhelyezését így is meg kellett oldaniuk a fogda celláiban.

Idén azonban hideg és tiszta volt szilveszter éjszakája, így ajánlatos volt a lelkét megacélozva felkészülni a várható eseményekre. Az utódja már el is döntötte, hogyan fognak eljárni az elkövetőkkel szemben. Ha semmilyen tulajdonban nem esik kár, akkor a részegeket csupán másnapig zárják be a cellákba, hogy kialudják a mámorukat. Nem szükséges az eseményről bejegyzést készíteni a nyilvántartásba.

Ez a laza hozzáállás majdhogynem fizikai fájdalmat okozott Grace-nek, azonban szerencsére már csak egy órát kellett kibírnia.

Éppen visszatolta a helyére a felmosóvödröt, amikor az egyik járőr belépett a helyiségbe, oldalán egy magasra nőtt, farmert és vérfoltos fehér pólót viselő férfival.

A férfinak le volt hajtva a feje, így az arcába hullott barna haja. Valóságos óriás lehetett, mert még lehajtott fejjel és előreeső vállal is az egy méter nyolcvan centi magas Parker fölé tornyosult.

– Mi történt? – kérdezte Grace.

– Ittasság. Gyalog találtunk rá, éppen a város felé tartott az út mentén. Mivel nem volt hajlandó megmondani a nevét, ujjlenyomatot vettem tőle, de nem szerepel a nyilvántartásban. Holnap már többet tudunk.

– És mi a helyzet a vérrel?

– Már rajta volt, amikor felolvastam neki a jogait. Valószínűleg verekezésbe keveredett, és közben elveszítette a tárcáját.

- Orvos látta?
- Igen. Van egy púp a fején. Csak egy karcolás. Nem komoly.
- Miért kellett a bilincs?
- Nem igazán tetszettek neki a kérdéseim. Enyhe ellenállást tanúsított.

A nő bólintott. Tekintve a pasi hatalmas termetét, egyáltalán nem csodálkozott, hogy Parker inkább óvatosan járt el. Kinyitotta az egyes cella ajtaját, a járőr pedig bevezette a letartóztatottat.

- Erre egyenesen, uram.
- Nem tudom, mit keresek itt. – A férfi kiegyenesítette a vállát, és felemelte a fejét. Lassan a nő felé fordult, és mérgesen végigmérte. – Semmit sem követtem el.
- Woodparkban tilos nyilvános helyen alkoholt fogyasztani. – Grace-nek halványan ismerős volt a férfi, most, hogy láthatóvá vált az arca. Talán összefutott már vele korábban is a városban.
- Nem ittam. – A férfi tekintete hirtelen megváltozott, zavarodottságról árulkodott. – Nem ittam – ismételte nyomatékosan.

– Hogy hívják?

A férfi válasz helyett a priccshez lépett, leült, és előrehajtotta a fejét.

- Milyen magas a véralkohol szintje? – kérdezte Grace kilépve az irodai térbe.
- Nem szondáztattam meg. Tántorogva járt, és bűzlött a sörtől. Zajlanak az események, ráadásul ma a részegeket csak nem hivatalosan vesszük őrizetbe. Nem láttam szükségét a tesztnek. – A járőr újra az övére erősítette a bilincset. – Szükséged van még rám? Ha nincs, indulok újra járőrözni.
- Oké. – A hanyag munkavégzésről hallva a nőnek görcsbe rándultak a vállizmai, de ez már nem az ő reszortja volt többé. – Menj csak!
- Hé, amennyiben már nem találkozánk, sok szerencsét San Franciscóban! Ott biztosan sokkal jobb dolgod lesz.

– Köszönöm. – Nagyon örült a sok jókívánságnak, amit kapott. Az viszont feltűnt neki, hogy szinte senki sem bántódott a távozása miatt. – Mielőtt indulnál, hol van a titokzatos barátunk holmija?

– Elzártam. – Fejével az értékmegőrző szekrények felé biccentett, és már ott sem volt.

Grace úgy határozott, hogy átnézi a dolgokat, hiszen amúgy nem sok teendője volt. A városnak kevesebb, mint ötezer lakója volt. Ma összesen hatan voltak őrizetben. A haditengerészetnél altisztként legalább háromszor ennyi személyért tartozott felelősséggel.

Grace-nek hiányzott a sereg – a fegyelem, a kontroll. Azért szerelt le, hogy az apjának segítsen, amikor proztatarákat állapítottak meg nála. Helyesen cselekedett, egy pillanatig sem bánta meg a tettét. Még így sem, hogy az apját hét hónappal később elveszítette. Ezután kérte a város vezetésétől azt, hogy a hivatali ideje hátralévő részére beállhasson seriffként az apja helyére. Úgy vélte, hogy ezzel tiszteleg az emléke előtt. Most, a választások elvesztése után világos lett a számára, hogy nem volt képes az apja nyomdokaiba lépni. Tudta, hogy csalódott lenne az öreg.

Remélte, hogy San Franciscóban majd nagyobb sikereket ér el. Vagy Los Angelesben, esetleg valamelyik másik nagyvárosban. Tisztában volt vele, hogy környezetváltozásra van szüksége. Az apja életbiztosításának köszönhetően félmillió dollárt örökölt. Így aztán bőven volt ideje mindent átgondolni a következő nagy döntés előtt.

Miután ellenőrizte a fogvatartottakat, úgy döntött, alaposabban megnézi magának a titokzatos idegen személyes tárgyait. Elővette a hatalmas műanyag tasakot a „John Doe” felirattal – ez volt a hivatalos megnevezés az ismeretlen személyazonosságú emberekre –, és letette az íróasztalára.

Erős bőrillat árasztotta el a szobát, amint kinyitotta a tasakot. Előkerült egy bőrdzseki XL-es méretben, valamint egy extrahosszú *chaps* is, egy bőrből készült lábvédő, amelyet az ember általában lovagláshoz vagy motorozáshoz vett fel a nadrágja fölé. Mindkettő kézzel készített volt, kiváló minőségben. A dzseki zsebei üresek voltak, egyedül egy a város szélén lévő kocsmából származó gyufásdobozt talált bennük.

A magasba emelte a *chapset*. Utána a kezével végigsimított a bőrön, rejtett zsebek után kutatva. Hirtelen megjelent lelki szemei előtt a cellában ülő férfi, de igyekezett gyorsan elhessegetni ezt a gondolatot. Természetesen alaposan megnézte magának. Hiszen erre képezték ki. Meglehetősen

szexi volt a pasi, gondolta elvörösödve, és lesütötte a szemét. Még szerencse, hogy rajta kívül senki sem volt az irodában.

De valami nem stimmel az ismeretlennel. Széles vállához és izmos testéhez egyáltalán nem passzolt a jelenlegi alázatos viselkedése.

A legnagyobb meglepetést az óra jelentette. Értékesnek tűnt. A számlap, amely mögött jól látható volt az óramű, rafinált tervezésre vallott. Alaposabban is szemügyre vette – csak nem egy Cartier? Ó, szent isten! És valóban, talált hasonló modelleket az interneten. Amikor megnézte az árakat, tágra nyílt a szeme: tizenhétezer dollár vagy több. Húha! Azonnal rákeresett az adatbázisban a lopott tárgyak között.

Nem volt találat.

Egy dolog biztos volt. John Doe pénzben nem szenved hiányt. Hogy becsületes úton jutott hozzá vagy nem, az már egy másik kérdés volt. Az, hogy az ujjlenyomata nem szerepelt az adatbázisban, mindössze annyit jelentett, hogy eddig még egyszer sem kapták el. Ez így eléggé cinikusan hangzott. Csakhogy mi másért tagadta volna meg, hogy elárulja a nevét? Valami határozottan nem stimmel a fickóval. Valahol már látta őt, de ha idevalósi lenne, Parker biztosan felismerte volna.

A bőrcuccai motorozáshoz készültek, de akkor hol hagyta a motorját, a bukósisakját és a motoroskesztyűit? Miért gyalogolt az út mentén?

Talán leszorította valaki az útról, és kirabolta? Ez akár meg is történhetett. De akkor miért nem jelentette a bűncselekményt? Bizonytalan viselkedése egyáltalán nem illett a természetéhez, de talán csak össze volt zavarodva. Volt egy púp a fején. Az emberek sokszor elfelejtették, mi okozta a balesetüket. Talán a sérülései súlyosabbak voltak, mint azt a mentős gondolta.

Ideje, hogy elbeszélgessen JD-vel.

Kop. Kop. A fájdalom kegyetlenül dübörgött a férfi fejében. Ha behunyta a szemét, az kicsit segített. Különben is csak szürke falakban és a cellája rácsaiba gyönyörködhetett.

Bizonyára valami nagyon rossz dolgot kellett elkövetnie, hogy ezzel a pokoli fejfájással egy cellában kötött ki.

Kop. Kop.

Sajnos semmire sem emlékezett. A rendőr állította, hogy részeg volt, de tudta, hogy ez nem lehet igaz. Ha magas lenne a véralkohol szintje, biztosan nem érezné úgy magát, mint aki egy nyerges vontatóval tangózott. A jobb válla és a jobb lába a fejével egy ütemben lüktetett a fájdalomtól.

De legalább a cellán nem kellett osztoznia senkivel.

Kop. Kop.

Még abban sem volt biztos, hol is van tulajdonképpen. De majd ha kitisztul a feje, biztosan mindenre emlékezni fog. Akkor majd végre eltűnik innen. Amint újra képes gondolkozni, szépen mindent elmesél a rendőröknek.

Kop. Kop.

Megnyikordult a cellaajtó. Kinyitotta az egyik szemét, és meglátta a rendőrnőt. Emlékezett rá. A tartására. Az egyenruhájára. A gyönyörű, kék szemére.

– Hogy érzi magát? – kérdezte ekkor a nő. A hangja a korábinál barátságosabban csengett.

– Mintha elütött volna egy kamion.

– Miért, talán ez történt magával?

Kop. Kop. Hirtelen erősebbek lettek a fájdalmak. Jaj, istenem, mondta magában. Nem hitte volna, hogy ez lehetséges. Miért nem képes ez a rendőr egyszerűen békén hagyni?

– Azt hittem, részegség miatt vagytok itt.

– Azt állította, semmit sem ivott.

Erre a férfi nem tudott mit mondani. De készen állt megismételni a kijelentést, ha utána a nő hajlandó lett volna szabadon engedni őt. Sajnos azonban jelenleg nem volt olyan állapotban, hogy eltűnhessen.

– Az út mentén gyalogolt, amikor a járőr letartóztatta.

– Tilos ilyet tenni?

– Nem, de elég szokatlan, hogy a turisták gyalogosan bukkanjanak fel.

A férfi erre nem mondott semmit. Persze nem is kérdeztek tőle semmit. A nő mély, rekedtes hangja akár még megnyugtatóan is hathatott volna rá, ha nem éppen keresztkérdésekkel bombázza őt.

– Milyen gépje van?

Gép? A férfi a homlokát ráncolta. Nem azt állította a nő pár pillanattal ezelőtt, hogy az út szélén gyalogolt?

– Bőrdzsekit és bőr lábvédőt viselt. Hol a motorja?

Á! A fájdalom újult erővel tört rá, ennek hatására a homlokára tapasztotta a tenyerét. Gyűlölte, hogy gyengeséget kell mutatnia, de kénytelen volt megtámasztani a fejét. Úgy érezte, máskülönben felrobban a fájdalomtól.

– Jól érzi magát? – A nő hangja a közvetlen közelében csendült fel, és hirtelen a férfinak narancsillat csapta meg az orrát. Úgy tűnt, közelebb ment hozzá.

– Most megnézem a sebeit – jelentette be a nő. – Talán komolyabban megsérült, mint hittük. Lehet, hogy fájdalmat fog érezni.

A férfi érezte testének melegét, ahogy még közelebb lépett hozzá. Reszketni kezdett. A fájdalmi miatt eddig fel sem tűnt neki, mennyire fázik.

Kop. Kop. Éles fájdalom hasított a fejébe.

– Jaj! – Elrántotta a fejét a tapogató ujjak elől, és ismét megfélekedezett a hidegről.

– Sajnálom. – A nő lágyan végigsimított a haján.

Ez nagyon jólesett neki. Élvezte az érintését.

– El fogom venni az arca elől a kezét. Szeretném megnézni a pupilláit. – Úgy is tett, ahogy előre bejelentette, és a férfit újabb fájdalomhullám öntötte el a retinájára eső fény hatására.

– A pupillák nem egyformán tágulnak. Agyrázkódása van, kórházba kell mennie – jelentette ki a nő.

– Kérem, hagyjon! Csak egy kis pihenésre van szükségem – tiltakozott a férfi.

– Erről szó sem lehet – vágta rá a nő. – Én felelek az egészségéért. Az már csak magától függ, hogy az én kocsimmal megyünk vagy mentőt hívok magához.

– Biztos, hogy nem fogok mentővel menni.

– Most fel kell állnia.

– Inkább így maradnék még egy kicsit. – Csak egy kis ideig, amíg már nem fájdalmas minden lélegzetvétel, és nem forog körülötte annyira a világ.

– Azt nem engedhetem meg. Agyrázkódása van. Zavarodottan viselkedik. Orvosi segítségre van szüksége. Ez az előírás.

Szóval csak holmi előírások miatt kínozza őt a nő? Akkor biztos, hogy nem megy vele sehova.

– Hogyan sebesült meg?

Kop.

– Hol a motorja? És a tárcája?

Kop. Kop.

– Mi a neve?

Kop. Kop. Kop.

– Hagyja már abba! Megfájdul a fejem a kérdéseitől. – Szemmel láthatólag voltak dolgok, amikre nem emlékezett. De majd biztosan az eszébe jut minden, ha elmúlik ez a lüktető fájdalom.

– Ez nem túl megnyugtató. Mondok valamit: ha feláll, a szemembe néz, és megmondja a keresztnevét, akkor békén hagyom.

– Nem akarok felállni. – Miért nem tűnik már el a nő?

– Nem akar, vagy nem tud?

– Várjon! – Minden porcikája tiltakozott az ellen, hogy kórházba szállítsák. Kinyitotta a szemét. A nő ott állt fölötte, kezével formás csípőjére támaszkodva. A férfi összeszorította a fogát, nehogy hangosan feljajduljon, majd kiegyenesedett, és nagyon óvatosan felállt. Ezután kihúzta magát, és

minden erejét összeszedve belenézett a gyönyörű, kék szempárba.

– Elégedett?

A nő egy rendőr éles szemével mérte végig tetőtől talpig, majd bólintott. A férfinak az összes maradék erejére szüksége volt ahhoz, hogy a megkönnyebbüléstől ismét össze ne essen.

A nő ekkor kérdően felvonta a szemöldökét.

– És a neve?

Hazudhatna, mondhatna neki valami kitalált nevet. De túl sok erejét emésztette fel, hogy felálljon. Végre megértette, hogy orvosra van szüksége. És pár erős gyógyszerre.

A nő szemébe nézett, és bevallotta az igazat:

– Nem emlékszem.

A cella szinte visszhangzott a szavaitól.

Grace felnézett rá. Ez elég ritkán esett meg vele. Majdnem egy méter nyolcvan centi volt, nem sűrűn kellett hátrahajtania a fejét, hogy valakinek a szemébe nézhessen.

Amnézia! A férfinak volt egy jól látható púp a fején, és egyértelmű jeleit mutatta az agyrázkódásnak. Ez jó magyarázattal szolgált arra, miért volt olyan zavarodott, és miért nem akart magáról beszélni.

– Nem emlékszik a nevére? – Grace-nek muszáj volt kideríteni, mekkora a baj.

– Nem.

– Tudja, hogy milyen évet írunk?

A férfi erre helyes választ adott.

– Hogy hívják az Amerikai Egyesült Államok elnökét?

Még egy helyes válasz. A férfi ekkor megtántorodott, emlékeztetve a nőt arra, hogy erős fájdalmai vannak. Sürgősen orvos elé kell kerülnie, hogy kiderítsék, mi lehet a baja.

– Menjünk! – Odavezette a férfit az íróasztalához, és a kezébe nyomta a dzsekijét. – Felhívtam Parkert, hogy jöjjön ide magáért. Bármelyik pillanatban itt lehet.

– Micsoda öröm.

– Öt legalább már ismeri.

– Nem vagyok bolond, oké? – A férfi lerogyott az íróasztal melletti székre, dzsekijével az ölében.

– Csupán a memóriámmal vannak gondok.

A nőnek megrándult a szája sarka. Szóval a férfinak semmi baj nem volt a humorérzékével.

– Ezért most az lesz a legjobb magának, ha egy ismerős személy társaságában marad, amíg egy orvos alaposan ki nem vizsgálja.

– Magát is ismerem, és magának sokkal jobb az illata.

Miért vörösödött el a férfi szavaitól?

– Szívesen elkísérném, de már csak egy óráig vagyok szolgálatban.

Még szerencse, gondolta magában. Ez a férfi teljesen összezavarta.

– Hé, főnökasszony – csendült fel mögötte egy másik rendőr hangja, aki egy becsípett alakot kormányozott éppen a cellák felé. – Brubaker hallott a rádión. – Brubaker volt az új seriff. – Azt akarja, hogy te vidd orvoshoz a John Doe-t. Én átveszem tőled a szolgálatot a fennmaradó időre.

– Ki fog leváltani a kórházban?

A járőr erre egyszerűen csak vállat vont.

– Valakit majd biztosan küld.

Világos. Grace majdnem tiltakozni kezdett, amiért a kelleténél korábban kivették a kezéből az irányítást. Brubakernek nem volt joga megváltoztatni a parancsait. De nem volt értelme vitatkozni vele.

– Rendben – fordult JD felé. – Menjünk! – Felkapta a kezitáskáját, és felvette a rövid derekú dzsekijét.

Nyilvánvaló volt, hogy JD-nek meglehetősen nehezebbé esik a mozgás, de ennek ellenére felállt, és felvette a dzsekijét. A kocsira felé menet egyetlen szó sem hagyta el a száját.

– Szóval John Doe vagyok – jegyezte meg, amikor már a kocsiban ültek, miközben a halántékára

szorította az öklét.

– Ismeri a kifejezést?

– Azonosítatlan személyekre vagy holttestekre szokták használni ezt a megnevezést. Láttam ilyet krimikben. Ez azt jelenti, hogy az ujjlenyomataim nincsenek meg az adatbázisukban, különben már tudnák a nevemet.

– Pontosan. – Grace megállt a főutcán lévő közlekedési lámpánál. Három télikabátos, magas sarkú cipőt és partikalapot viselő nő haladt el mellettük nevetgélve az utcán.

– Mi történik, ha nem nyerem vissza az emlékezetemet? – A férfi lassan oldalra fordult, és fájdalommal teli tekintettel mérte végig Grace-t. – Hogyan fogja kideríteni, hogy ki vagyok?

2. FEJEZET

Hogyan fogják azonosítani John Doe-t? Jó kérdés. Woodpark kisváros volt, korlátozott lehetőségekkel. Bizonyára majd felveszik egy nagyobb várossal, sőt, talán még az FBI-jal is a kapcsolatot. Grace-nek nem volt szíve elmondani a férfinak, hogy ő már nem fog részt venni ebben.

– Először hallgassuk meg az orvos véleményét.

Pár perccel később be is kanyarodott a kórház parkolójába. Ilyenkor szilveszterkor a sürgősségin is bőven akadt tennivaló.

– Seriff – üdvözölte a nővérke, majd JD-re nézett. – Nagyon elfoglaltak vagyunk.

– Azt látom. Ennek ellenére azonban kénytelenek lesznek még egy beteget fogadni. Van egy fogvatartott fejsérülésekkel.

– Foglaljanak helyet, szólok az orvosoknak!

Grace keresett egy helyet a túlsúfolt váróteremben. Először úgy tűnt, mintha a férfi tiltakozni akarna, amikor az utolsó üresen maradt helyet felajánlotta neki, de aztán mégiscsak leült. Bárki is legyen, a jó modor a vérében volt.

– Elégge aggodalmas volt a hangja – szólalt meg vontatottan.

– A fejsérülések veszélyesek. – A nő a férfi mellett állva a falnak támasztotta a hátát.

– Akkor nem csak trükközött, hogy hamarabb sorra kerüljünk? – nézett fel rá a férfi magasra vonva az egyik szemöldökét.

Az erős neonfényben a nő észrevette, hogy zöld a szeme. Sötét haja pedig vörös fénnyel csillogott. Vetett egy újabb pillantást a recepció felé.

– Talán egy kicsit.

– És miért nevezett fogvatartottnak?

A nő erre megengedett magának egy kisebb mosolyt.

– Az tényleg trükk volt.

A férfi felnevetett, de azonnal fel is nyögött, és a fejéhez kapott.

Grace erre ismét elkomolyodott.

– De igazat mondtam. Holnap kora reggelig maga le van tartóztatva. És kérem, ne haljon meg, amíg véget nem ér a műszakom. Fogalma sincs róla, mekkora papírmunkával jár egy ilyen esemény.

– Az tényleg szörnyű lenne, de éppen elmúlt éjfél. Hivatalosan már nincs szolgálatban.

Egy pillantás a karórájára megerősítette ezt a tényt.

– Seriff – kiáltott oda nekik a nővér. – Dr. Horner most tudja fogadni önöket.

Grace az ajtóra pillantott. Semmi jele nem volt annak, hogy le akarnák váltani. JD lassan felállt.

– Velem jön? – kérdezte. – Ha nem szeretné, akkor boldogulok egyedül is.

– Őrizetben van. Természetesen magával tartok.

Követte a férfit, és türelmesen várt rá a folyosón, miközben felvette a kórházi hálóinget, amit a nővér hozott neki. Egy idő elteltével erőt vett magán, és belépett a kezelőbe. Biztos volt benne, hogy a férfi nevelésesen fog kinézni a fura hacukában. Sajnálatos módon azonban JD még fel sem öltözött. Amikor belépett, csak egy szűk, szürke és nagyon szexi dzsörzéalsót viselt.

Grace elvörösödve köhécselni kezdett. Jóságos isten. Nagyot nyelt, és sietve a szoba sarkába lépett. Vonakodva elfordította tekintetét a férfi izmos testéről, és kényszeredetten a padlóra meredt.

– Fel kellene vennie a hálóinget.

– El van szakadva. De ne féljen, nem vagyok szégyellős.

A férfinak nem is lett volna oka ilyesmire. Grace viszont rádöbbsent, hogy hajlama van a leskelődésre.

Ennyi meztelen bőrfelület és izom láttán – mert a férfi edzett volt és napbarnított –, a nő figyelmét majdnem elkerülte a friss, rózsaszín sebhely a lapos hason. A bal bordaív alatt kezdődött,

és csaknem tizenöt centi hosszú volt.

– Ez egy szúrt seb nyoma.

A férfi lenézett, de a mozdulat hatására azonnal imbolyogni kezdett, ezért gyorsan felemelte a fejét.

– Hol?

A nő közelebb lépett hozzá, és a sérülés helyére mutatott.

– Rojtosak a sebszélek. Talán recés élű késsel ejtették. De az is lehet, hogy egy darab üveggel vagy fémmel. Eszébe jut erről valami? – Talán a sokk hatására, hogy valaki megpróbálta leszúrni őt, visszatér az emlékezete.

A férfi némán megtapogatta a sebeit, és azonnal össze is rándult.

– Fáj? – kérdezte a nő. Talán mégiscsak sikerül valahogy szóra bírnia a férfit. Eddig olyan keveset árult el magáról. Persze ennek talán volt némi köze az emlékezetkieséséhez, de Grace ösztönösen érezte, hogy visszafogottsága mögött ennél jóval több van. Hogy ez a tulajdonság személyisége szerves részét képezi.

– Csak érzékeny kicsit. – A férfi zöld szeme most a nőre tapadt. – Nem a mostani balesetben sérültem meg?

– Nem – rázta meg a fejét a nő. – A seb legalább néhány hetes lehet. Az orvos jobban meg tudja majd mondani.

Mintha csak erre várt volna, az apró termetű, kopasz dr. Honig ekkor benyitott a szobába. Biccantott a betegének, majd Grace felé fordult.

– Válthatnék pár szót magával, seriff?

Grace kiment vele a folyosóra, és bezárta maguk mögött az ajtót.

– Brubaker seriff éppen most hívott – közölte az orvos. – Nem engedélyezi a fogvatartott kezelését. Szabadlábra helyezte. Valaki utánahozza a holmiját.

Nagyszerű. Az új seriffet ezek szerint kicsit sem érdekelte, milyen felelősséggel jár egy sérült fogvatartott szabadon engedése. Vagy ami még rosszabb, fogalma sem volt róla.

A fickó a választási kampány során többek között azt is kritizálta, hogy Grace szeretett volna modernebb technikai eszközöket beszereztetni a seriffhivatal számára. Ennek fényében nem csoda, hogy nem akart pénzt költeni egy rab kezelésére, akit ittasság gyanújával tartóztattak le. Olcsóbb volt szabadon engedni a fickót.

– Ennek a férfinak valószínűleg agyrázkódása és emlékezetkiesése van. Azt állítja, hogy nem tudja, kicsoda. Nem tudtuk azonosítani se, mivel nem volt nála tárcsa, amikor letartóztattuk.

– Nem hangzik jól. Természetesen megvizsgálom, de amennyiben nem tud fizetni, és a hivatal nem vállalja a kezelés költségeit, a lehetőségeim meglehetősen korlátozottak.

– Mindenért hálás vagyok, amit tesz érte.

Az orvos bólintott, majd visszament a szobába.

– Éppen ezért szavaztam magára, Grace. Lehet, hogy kemény szabályok szerint játszik, de törődik az emberekkel. Önnek nem csak az fontos, hogy papíron kifogástalanok legyenek a statisztikái.

Miután dr. Horner végzett a beteg alapos vizsgálatával, felnézett.

– Nincsenek sérülések a nyakon vagy a gerincoszlopon. Hogy a fejsérülés súlyosságát megítélhessem, MRI-re lesz szükségem.

– Jól érzi magát? – érdeklődött aggódva Grace. A férfi mellett várakozott a folyosón.

– Nyilván nem, ha az orvos további vizsgálatokat kért.

– Talán jó eredménnyel zárulnak.

– Aligha. Az ilyesminek sosincs jó vége – jelentette ki a férfi olyan mély meggyőződéssel, amely meghazudtolni látszott az emlékezetkiesését.

A kórházi hálóingben úgy nézett ki, mint egy idióta – a nővér hozott neki másikat a szerencsétlenül járt első után. A férfi vetett egy pillantást a csuklójára, és elfojtott egy káromkodást. Mindent elvettek tőle. Fogalma sem volt róla, hány óra lehet, csak annyit tudott, hogy az idő csigalassan vánszorgott.